

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/166/2024
Identifikačné číslo spisu:	5118205061
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5118205061.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobkyne Y. R. narodenej XX. T. XXXX, Z., X. 1, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Lenka Maďarová, s.r.o., Žilina, Štrková 95/21, IČO: 47 232 692, proti žalovaným 1/ Ing. T. P., narodenému XX. H. XXXX, Z., X. XXXX/XX a 2/ MUDr. T. I., narodenej XX. T. XXXX, K., T. č. XXXX/XX, obaja zastúpení advokátskou kanceláriou Karkó, s.r.o., Žilina, Obchodná 8985/5A, IČO: 50 158 121, o určenie, že dôvody vydedenia nie sú dané a iné, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 2C/15/2018, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2024 sp. zn. 8Co/38/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovaným 1/ a 2/ v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 16. novembra 2023 č. k. 2C/15/2018 - 244 určil, že dôvody vydedenia žalobkyne jej matkou, N., rod. X. nar. XX.XX.XXXX, zomrelou dňa XX.XX.XXXX, uvedené v Listine o vydedení a závete zo dňa 16.03.2016, spísanej na Notárskom úrade Žilina notárkou JUDr. Danou Tabačkovou, toho času sídlom Daniela Dlabáča 773/29, 010 01 Žilina, formou Notárskej zápisnice č. N 57/2016, Nz 9166/2016, NCRza 1551/2016, NCRIs 9433/2016, nie sú dané (I. výrok), že Listina o vydedení poručiťky N. U., rod. X., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX, spísaná na Notárskom úrade Žilina notárkou JUDr. Danou Tabačkovou, toho času sídlom Daniela Dlabáča 773/29, 010 01 Žilina, formou Notárskej zápisnice č. N 57/2016, Nz 9166/2016, NCRza 1551/2016, NCRIs 9433/2016, obsahovo uvedená v prvej časti bodu jeden notárskej zápisnice, je neplatná (II. výrok), že závet poručiťky N. rod. X., nar.

XX.XX.XXXX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX, spísaný na Notárskom úrade Žilina notárkou JUDr. Danou Tabačkovou, toho času sídlom Daniela Dlabača 773/29, 010 01 Žilina, formou Notárskej zápisnice č. N 57/2016, Nz 9166/2016, NCRza 1551/2016, NCRIs 9433/2016 obsahovo uvedený v druhej časti bodu jeden notárskej zápisnice, je v časti, v ktorej bola žalobkyňa opomenutá ako plnoletý potomok v rozsahu jej zákonného dedičského podielu, neplatný (III. výrok), vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (IV. výrok) a žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal (V. výrok).

1.1. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 37 ods. 1, § 39 ods. 1, § 116, § 469a ods. 1 až 3, § 473 ods. 2, § 476 ods. 1 a 2, § 476d ods. 1, § 476f a § 479 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). V odôvodnení rozhodnutia vecne uviedol, že predmetom konania na základe podanej žaloby je v prvej časti žalobného nároku určenie, že dôvody vydedenia nie sú dané a vydedenie je neplatné a v druhej časti žalobného nároku určenie, že notárska zápisnica ako listina o vydedení a závet sú neplatné. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že poručiťka N. nar. XX.XX.XXXX spísala na Notárskom úrade Žilina, u notárky JUDr. Dany Tabačkovej listinu o vydedení a závet zo dňa 16.03.2016, ktoré sú obsahom notárskej zápisnice č. N57/2016, Nz 9166/2016, NCRza 1551/2016, NCRIs 9443/2016. V prvom bode zápisnice poručiťka vydedila svoju dcéru Y. R., rod. U. - žalobkyňu ako aj všetkých jej prípadných potomkov z dôvodu, že viac ako 8 rokov neprejavuje o poručiťku skutočný záujem, ktorý by v zmysle zákona prejavovať mala a v rozpore s dobrými mravmi jej neposkytuje žiadnu pomoc v starobe a chorobe, nemá s ňou žiaden kontakt, nenavštevuje ju. V druhom bode zápisnice odkázala všetok svoj hnutelný i nehnuteľný majetok svojim deťom, Ing. T. P. - žalovanému 1/ a MUDr. T. I. - žalovanej 2/, každému v 1/2. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania ustálil, že listina o vydedení žalobkyne spĺňa všetky zákonné formálne náležitosti kladené na takýto jednostranný právny úkon poručiťka. Následne sa zamerlal na posúdenie existencie dôvodov vydedenia žalobkyne a jej potomkov zo strany poručiťky. Ustálil, že prvým dôvodom, pre ktorý malo dôjsť k vydedeniu žalobkyne bolo neposkytnutie potrebnej pomoci v starobe a chorobe žalobkyňou poručiťke, pričom tento prvý dôvod poručiťka v listine o vydedení bližšie nešpecifikovala okrem uvedenia skutočnosti, že s ňou žalobkyňa nemá žiaden kontakt a nenavštevuje ju. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že tento dôvod vydedenia naplnený nebol. Mal preukázané, že to bola poručiťka, ktorá nijakým spôsobom žalobkyňu - svoju dcéru nekontaktovala a nežiadala o pomoc v starobe a chorobe. Z výsluchu svedkov mal preukázané, že poručiťka bola tvrdohlavá, prestala komunikovať so žalobkyňou, čo bol aj základný problém medzi nimi. Napriek tejto okolnosti prakticky všetci svedkovia rovnako potvrdili, že vnučka poručiťky, dcéra žalobkyne, upratovala byt, v ktorom bývala aj poručiťka. Okrem toho mal okresný súd preukázané, že poručiťka, ktorá potrebovala pomoc ako v starobe tak aj chorobe až do svojej smrti, do 14.08.2017, ju mala zabezpečenú inak, nebola odkázaná na pomoc žalobkyne. Ďalej okresný súd prihliadal na skutočnosť, že v rokoch 2015 a 2016 aj samotná žalobkyňa mala zdravotné problémy, v dôsledku ktorých sa nemohla postarať sama o seba, a preto nebolo možné, aby poskytovala pomoc poručiťke. Táto jej bola dostatočne poskytovaná inými osobami, keď poručiťka odmietala žalobkyňu, nekomunikovala s ňou a keď žalobkyňa jej poskytovala pomoc iným spôsobom, a to prostredníctvom svojej dcéry v rozsahu, ako mohla, s ohľadom na skoro dva roky trvajúci jej zlý zdravotný stav pred smrťou poručiťky. Ďalším dôvodom vydedenia mala byť skutočnosť, že žalobkyňa ako dcéra, ani jej potomkovia o poručiťku neprejavili viac ako 8 rokov skutočný záujem, ktorý by ako potomkovia prejavovať mali. Okresný súd aj v tomto prípade konštatoval, že naplnenie predmetného dôvodu vydedenia nebolo preukázané. Žalobkyňa bývala s poručiťkou v spoločnej domácnosti do roku 2011, keď sa po narodení syna odsťahovala, poručiťka zomrela v roku 2016 (správne malo byť uvedené v roku 2017 - pozn. odvolacieho súdu), teda nemohlo dôjsť viac ako 8 rokov o neprejavenie záujmu žalobkyňou voči poručiťke. Okresný súd zdôraznil, že skutočnosť, že žalobkyňa bývala s poručiťkou v spoločnom byte. Užívanie bytu nepredstavuje len miestnosť, v ktorej poručiťka spávala, ale aj samotné upratovanie kuchyne, toalety či kúpeľne žalobkyňou je forma starostlivosti aj forma záujmu o osobu, ktorá uvedené využíva. Ďalej mal okresný súd preukázané, že žalobkyňa chcela zlepšiť svoje vzťahy s poručiťkou po narodení syna v roku 2011, poručiťka však žalobkyňu odmietala, nemala záujem vidieť ani svojho novonarodeného vnuka. Vzťah žalobkyne a poručiťky bol narušený už od mladosti žalobkyne, kedy sa jej nepodarilo vytvoriť si hlbší vzťah s poručiťkou ako s matkou. Okresný súd tak ustálil, že žiaden z dôvodov vydedenia uvádzaný poručiťkou v listine o vydedení nebol daný a z toho dôvodu je táto listina o vydedení podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym

úkonom.

1.2. Po konštatovaní neplatnosti listiny o vydedení, okresný súd zameral svoju pozornosť na druhú časť žalobného nároku, ktorým žalobkyňa žiadala, aby súd určil, že notárska zápisnica č. N 57/2016, Nz 9166/2016, NCRZA1551/2016, NCRIS9433/2016, napísaná dňa 16.03.2016 v Notárskom úrade Žilina, notárom JUDr. Danou Tabačkovou ako listina o vydedení a závet poručiťky N., rod. X. nar. XX.XX.XXXX, zomr. dňa XX.XX.XXXX, sú neplatné. S poukazom na to, že rozhodol, že dôvody vydedenia nie sú dané konštatoval, že žalobkyňa je dedičkou poručiťky a má nárok na svoj dedičský podiel, keď nedošlo k platnému vydedeniu. Žalovaní v konaní poukazovali na skutočnosť, že súd nemôže rozhodnúť o neplatnosti závetu ako verejnej listiny a minimálne v tejto časti žalobného nároku navrhli žalobu zamietnuť. K tejto námietke okresný súd uviedol, že nemožno dať na ťarchu žalobkyne, že rešpektovala povinnosť stanovenú uznesením zo dňa 14.02.2018, ktorou jej bola notárkou JUDr. Alexandrou Vrlíkovou ako poverenou súdnou komisárkou uložená povinnosť podať žalobu o určenie absolútnej neplatnosti predmetnej notárskej zápisnice. Uviedol, že z obsahovej stránky žaloby vyplýva, že žalobkyňa napádala platnosť závetu a listiny o vydedení, keď súčasne tvrdila, že dôvody vydedenia nie sú dané. Odkazujúc na judikátorne závery uznesenia NS SR z 25. 11.2020, sp. zn. 7Cdo/268/2019, podľa ktorých predmet konania (resp. obsah žaloby) nie je tvorený výlučne žalobným návrhom, ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami, upravil petit žaloby a rozhodol, že závet spísaný formou notárskej zápisnice, nie je platný. Neplatný bol však len v časti vydedenia žalobkyne ako neopomenuteľného dediča v zmysle § 479 Občianskeho zákonníka. V súlade s § 41 Občianskeho zákonníka rozhodol o jeho neplatnosti v tejto časti a vo zvyšnej časti určenia neplatnosti závetu žalobu zamietol. Rovnako zamietol žalobu v časti, v ktorej žalobkyňa žiadala určenie, že „vydedenie je neplatné“, keď takto formulovaný petit žaloby nemá oporu v Civilnom sporovom poriadku.

1.3. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 257 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej iba „CSP“). Odchýlil sa od uplatnenia zásady úspechu v konaní a aplikoval § 257 CSP, keď predmet konania ako aj okolnosti prejednávanej veci považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania úspešnejšej žalobkyni. Konanie a jeho potreba neboli zapríčinené žiadnou zo strán sporu, ale vznikli ako dôsledok vôle poručiťky. Žalobkyňa sa legitímne bránila podaním žaloby, ale od žalovaných nemožno spravodlivo požadovať, aby jej hradili trovy konania, keď ani oni svojim pričinením nezavinili potrebu prieskumu poslednej vôle poručiťky.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 30. mája 2024 sp. zn. 8Co/38/2024 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. a III. (I. výrok), rozsudok okresného súdu vo výroku V. zmenil tak, že žalobkyni priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 25%, ktoré sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne (II. výrok), žalobkyni priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, ktoré sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne (III. výrok) a napokon rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku IV. zostáva nedotknutý (IV. výrok).

2.1. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli v odvolaní žalovanými 1/ a 2/ vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu vo veci samej považoval vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukázal (§ 387 ods. 2 CSP).

2.2. K námietke žalovaných, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uviedol: Okresný súd vykonal dokazovanie výsluchom svedkov označených žalovanými v podanom odvolaní a pri hodnotení ich výpovedí postupoval v súlade s ust. § 191 CSP (citovaný v bode 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Okresný súd neopomenul tvrdenia svedkov T., L. I., J. P. a W. R., na ktoré poukazovali žalovaní v podanom odvolaní. Žalovaní si však „vybrali“ len tie časti výpovedí, ktorými sa snažili zdôvodniť nesprávnosť skutkových záverov okresného súdu. Okresný súd však správne pri hodnotení týchto dôkazov vychádzal z obsahu celých predmetných svedeckých výpovedí a tieto vyhodnocoval vo vzájomnej súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi ako aj skutočnosťami, ktoré vyšli v konaní najavo. Nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalovaných, že okresný súd si nekriticky osvojil tvrdenia žalobkyne, že neboli naplnené dôvody

vydedenia uvedené poručiťkou v listine o vydedení. Dokonca ani časti svedeckých výpovedí, na ktoré poukazovali žalovaní v podanom odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť tieto závery. Samotní žalovaní v podanom odvolaní uvádzali, že z nimi označených dôkazov vyplýva, „že to nebola len poručiťka, ktorá bola príčinou zlého vzťahu so žalobkyňou, pripustili teda, že poručiťka tiež svojim správaním prispela k narušeniu vzťahov so žalobkyňou. Tu však okresný súd na základe rozsiahleho dokazovania zistil, že samotná poručiťka žalobkyňu ako svoju dcéru nekontaktovala, nežiadala ju o pomoc v chorobe a starobe, z výsluchu svedkyne T. R. vyplynulo, že vždy, keď sa povadili povedala, že žalobkyňu vydedí. Okresný súd konštatoval existenciu nezhôd medzi poručiťkou a žalobkyňou, avšak tým zároveň konštatoval, že medzi nimi musela aj prebiehať komunikácia. Žalovaní nespochybňovali závery okresného súdu, že z výpovedí svedkov vyplynula tvrdohlavá povaha poručiťky, rovnako nespochybňovali závery okresného súdu, že vnučka poručiťky, dcéra žalobkyne upratovala byt poručiťky ani skutočnosť, že poručiťka odmietala nie len žalobkyňu, ale bezdôvodne aj jej dcéru. Nespochybňovali závery okresného súdu o tom, že žalobkyňa mala sama v rokoch 2015 a 2016 zdravotné problémy, pre ktoré nemohla poskytovať poručiťke potrebnú pomoc. Rovnako nespochybňovali, že táto bola poručiťke poskytovaná inými osobami, keď poručiťka žalobkyňu odmietala a s ňou nekomunikovala. Nemožno sa stotožniť s tvrdeniami žalovaných, že keďže poručiťka bola staršia osoba, jej vek mal vplyv aj na povahu a správanie sa vo vzťahu k žalobkyňe, cez ktorú skutočnosť sa táto mala preniesť a snažiť sa vzťahy s poručiťkou zlepšiť. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania preukázať, že žalobkyňa aj po odchode z bytu, ktorý obývala spolu s poručiťkou, mala snahu kontaktovať poručiťku, dokonca jej prišla ukázať svojho novonarodeného syna, poručiťka však nebola k tomuto konaniu žalobkyne ústretová a naďalej ju odmietala. Žalobkyňa tak vykonala dostatočnú snahu zlepšiť vzťahy s poručiťkou, avšak tak, ako to uzavrel okresný súd, bol to práve odmietavý postoj poručiťky, pre ktorý sa to nedarilo. Následné správanie sa žalobkyne tak nemožno hodnotiť ako kvalifikovaný nezáujem žalobkyne o poručiťku, ktorý by naplňal niektorý z dôvodov vydedenia tak ako boli špecifikované v listine o vydedení. Túto námietku odvolací súd v celom rozsahu považoval za nedôvodnú.

2.3. Ďalšia odvolacia námietka žalovaných sa týkala nesprávneho právneho posúdenia veci okresným súdom, ktorý rozhodoval v rozpore so zásadou viazanosti súdu žalobným petitom. Rovnako v tejto časti nepovažoval odvolací súd odvolanie žalovaných za opodstatnené. Žalovaní poukazovali na ustálenú súdnu prax, v zmysle ktorej zo zásady viazanosti súdu petitom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú (tzv. zásada ne ultra petitum) a nepochybne i to, aby súd neprisúdil iné plnenie, než ktorého sa účastníci domáhali. V tejto súvislosti zároveň odvolací súd doplnil, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu I. ÚS 122/2012, na ktoré žalovaní poukazujú vyplýva, že súd sa má vyvarovať neprimeraného formalizmu, aj pokiaľ ide o zásadu viazanosti súdnym petitom s tým, že nie je porušením zásady ultra petitum, ak súd formulačne upraví petit návrhu vo výrokovej časti rozhodnutia, ak vychádza z obsahu celej žaloby a v jej zmysle s prihliadnutím na ňu identifikuje žalobný petit a nárok nim uplatnený. Okresný súd dôsledne vychádzal z obsahu podanej žaloby (§ 124 CSP). Jednoznačne v úvode je táto označená ako žaloba o určenie, že dôvody vydedenia nie sú dané a vydedenie je neplatné a žaloba o určenie neplatnosti závetu. Zo skutkového vymedzenia uplatneného nároku je nepochybné, že sa žalobkyňa domáha neplatnosti úkonov, ktoré sú obsahom ňou označenej notárskej zápisnice. Nemohol tak prisvedčiť žalovaným, že sa predmetnou žalobou domáhala žalobkyňa neplatnosti notárskej zápisnice ako verejnej listiny. Jednoznačne správne okresný súd konštatoval, že išlo o uplatnenie nároku neplatnosti úkonov, ktoré sú obsahom tejto notárskej zápisnice.

2.4. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné, preto mu nevyhovelo a rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch I., II. a III. ako vecne správny potvrdil. Ohľadom odvolania žalobkyne do výroku V. o náhrade trov konania, jej odvolanie považoval odvolací súd za dôvodné. V tomto prípade išlo o klasické sporové konanie, pri ktorom skutočnosť, že bolo vyvolané na základe dedičského konania nie je pre aplikáciu § 257 CSP rozhodujúca. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania tak treba vychádzať z ust. § 255 ods. 2 CSP. Pri percentuálnom vyjadrení predstavuje tak úspech žalobkyne 62,5 %, neúspech 37,5 %, čistý úspech žalobkyne je 25 %. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách prvoinštančného konania zmenil tak, že žalobkyňe voči žalovaným 1/ a 2/ v tomto rozsahu priznal nárok na náhradu trov konania s tým, že žalovaní sú povinní tento nárok uhradiť spoločne a nerozdielne.

2.5. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255

ods. 1 CSP. Keďže odvolaniu žalovaných vyhovieť nebolo, naopak bolo vyhotovené odvolaniu žalobkyne, v odvolacom konaní bola v celom rozsahu úspešná žalobkyňa, preto jej odvolací súd voči žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že žalovaným uložil povinnosť tieto trovy konania nahradiť žalobkyni spoločne a nerozdielne.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ a 2/ (ďalej aj ako „dovolatelia“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP uviedli, že odvolací súd sa odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Žalobcovia nespochybňujú, že za istých veľmi výnimočných okolností je možný odklon od konštantnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, avšak jedine za predpokladu, že takýto postup je riadne a zrozumiteľne odôvodnený, čo v danom prípade celkom absentuje. Odvolací a ani okresný súd žalovaným riadnym spôsobom nevysvetlili, prečo v danom prípade neplatí diktum § 216 ods. 1 CSP a teda viazanosť žalobným návrhom a prečo v bolo označenie žaloby a jej „zmysel“ tým, čo bolo pre súdy záväzné napriek jednoznačnej dikcii § 216 ods. 1 CSP ako aj judikatúre NS SR. Odôvodnenie napádaného rozsudku v tejto časti považujú žalovaní za nedostatočné a arbitrárne, ktoré je v priamom rozpore so zákonnou úpravou a judikatúrou NS SR.

3.2. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie sa odklonili vo svojich rozhodnutiach od konštantnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke aplikácie zásady „ne ultra petitem“, pretože v predmetnej veci rozhodli nad rámec žalobného návrhu vymedzenému v žalobe.

Podľa dovolateľov sa žalobkyňa žalobou o.i. domáhala neplatnosti notárskej zápisnice, a to nasledovným žalobným návrhom:

„Určuje sa, že Notárska zápisnica č. N 57/2016, NZ 9166/2016, NCRza 1551/2016, NCRI 9433/2016, napísanej dňa 16.03.2016 v Notárskom úrade Žilina notárom JUDr. Danou Tabačkovou ako Listina o vydedení a závet poručiteľa N. rod. X., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX, je neplatná.“ Súd prvej inštancie výrok č. III. rozsudku, ktorý bol potvrdený napádaným rozsudkom odvolacieho súdu, rozhodol nasledovne:

„Súd určuje, že Závet poručiťky N. U., rod. X., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX, spísaný na Notárskom úrade Žilina notárkou JUDr. Danou Tabačkovou, toho času sídlom Daniela Dlabáča 773/29, 010 01 Žilina, formou Notárskej zápisnice č. N 57/2016, Nz 9166/2016, NCRza 1551/2016, NCRI 9433/2016 obsahovo uvedený v druhej časti bodu jeden notárskej zápisnice, je v časti, v ktorej bola žalobkyňa opomenutá ako plnoletý potomok v rozsahu jej zákonného dedičského podielu, neplatný.“

Nesprávne právne posúdenie veci v danom prípade spočíva v tom, že súdy napriek vymedzenému žalobnému návrhu, ktorým sú viazané (§ 216 CSP ods. 1 CSP) a ktorým sa žalobkyňa domáhala neplatnosti notárskej zápisnice, rozhodli vo výroku rozhodnutí o neplatnosti závetu a teda odlišne a nad rámec žalobného návrhu. Súdy tak nesprávne právne posúdili, že nie je porušením zásady „ne ultra petitem“, ak rozhodli o neplatnosti závetu napriek skutočnosti, že žalobkyňa sa žalobným návrhom domáhala neplatnosti notárskej zápisnice.

Žalovaní zdôraznili, že súdy sú vždy viazané žalobným návrhom a je zodpovednosťou žalobcu, aby svoj petit naformuloval tak, aby tomuto bolo možné vyhovieť. Z viazanosti súdu petitom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, ako sa domáhajú. Zásada viazanosti súdu petitom bude vyžadovať i to, aby súd neprisúdil iné plnenie, než akého sa účastníci domáhali. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu (Uznesenie NS SR 4Cdo 56/2012). V danom prípade žalobkyňou vymedzený žalobný návrh požadoval určiť, že neplatná je notárska zápisnica/verejná listina (čo nie je možné) a nie závet v nej obsiahnutý. Súdy napriek uvedenému rozhodli tak, že určili neplatnosť závetu. Súdy sa teda odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe NS SR spočívajúcej v rešpektovaní zásady viazanosti žalobným návrhom, keď v danom prípade nedošlo v rozhodnutí vo veci samej k miernej úprave formulácie žalobného návrhu, ale k jeho priamej modifikácii. Je pritom zrejmé, že domáhanie sa neplatnosti notárskej zápisnice a domáhanie sa neplatnosti závetu sú celkom odlišné žalobné návrhy. Nespochybňujú, že súd môže oproti žalobnému

návrhu mierne upraviť výrok súdneho rozhodnutia, napr. pre lepšiu zrozumiteľnosť, avšak za striktného dodržania zásady ne ultra petitem, ktorú súdy v tomto prípade výslovne nerešpektovali napriek jednoznačnej dikcii § 216 ods. 1 CSP.

3.3. Dovolatelia žiadajú dovolací súd, aby rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.05.2024, č. k. 8Co/38/2024 zrušil v zmysle § 449 ods. 1 CSP a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie v zmysle § 450 CSP s tým, že žalovaným prizná nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 31.10.2024 navrhla dovolanie žalovaných 1/ a 2/ odmietnuť, resp. zamietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolatelia namietajú existenciu vady zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Konkrétne namietajú, že súdy nedostatočne odôvodnili, resp. vôbec neodôvodnili to, že sa odklonili od ustálenej judikatúry najvyššieho súdu pri rozhodovaní ohľadom zásady „ne ultra petitem“.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov [porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03]. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. V súvislosti s námietkou dovolateľov o nepreskúmateľnosti, resp. arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne

odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

11. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

12. V súdnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd skonštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa, po obsahovej stránke, odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. V súdnej veci sú z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejme úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o neplatnosti listiny o vydedení, resp. dôvodoch vydedenia a čiastočnej neplatnosti závetu. Odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami dovolateľov (súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil v tom, že rozhodoval v rozpore so zásadou viazanosti súdu žalobným petitom). Potvrdil postup prvostupňového súdu ohľadom úpravy petitu a zdôvodnenie tejto úpravy v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa (bod 55. rozhodnutia okresného súdu). Náležite vysvetlil, že súd sa má pri koncipovaní výrokov rozhodnutia vyvarovať neprimeraného formalizmu a preto nie je porušením zásady ultra petitum, ak súd formulačne upraví petit návrhu vo výrokovej časti rozhodnutia, musí však vychádzať z obsahu celej žaloby a v jej zmysle, s prihliadnutím na ňu, identifikovať žalobný petit a nárok nim uplatnený. Okresný súd podľa odvolacieho súdu dôsledne vychádzal z obsahu podanej žaloby (§ 124 CSP). Žaloba je v úvode označená ako žaloba o určenie, že dôvody vydedenia nie sú dané

a vydedenie je neplatné a žaloba o určenie neplatnosti závetu. Zo skutkového vymedzenia uplatneného nároku je nepochybné, že sa žalobkyňa domáhala neplatnosti úkonov, ktoré sú obsahom ňou označenej notárskej zápisnice. Preto odvolací súd nemohol prisvedčiť žalovaným, že sa žalobkyňa predmetnou žalobou domáhala neplatnosti notárskej zápisnice ako verejnej listiny. Okresný súd správne a jednoznačne konštatoval, že išlo o uplatnenie nároku neplatnosti úkonov, ktoré sú obsahom tejto notárskej zápisnice (bod 15. napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu). Zároveň totožne so súdom prvej inštancie odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25. novembra 2020, sp. zn. 7Cdo/268/2019, podľa ktorého predmet konania (resp. obsah žaloby) nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (petitum), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja (causa petendi). Na základe žalobného návrhu a opísania skutkového deja možno individualizovať predmet konania. Súd je viazaný petitom žaloby po obsahovej stránke a tento petit je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalobcov v spore. Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný žalobný návrh. Na tomto postupe nižších súdov podľa dovolacieho súdu nie je čo meniť. Dovolací súd zároveň konštatuje, že úprava žalobného návrhu bola zo strany súdov náležite odôvodnená. Námetka dovolateľov ohľadom vady zmätočnosti je preto nedôvodná.

13. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil.

14. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľmi namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

15. Dovolatelia vyvodzujú prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom nastolili nasledovnú právnu otázku, ktorú mali nižšie súdy vyriešiť nesprávne: „Odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie sa odklonili vo svojich rozhodnutiach od konštantnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke aplikácie zásady „ne ultra petitum“, pretože v predmetnej veci rozhodli nad rámec žalobného návrhu vymedzenému v žalobe.“

16. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

18. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a

spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

19. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

20. Pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľmi nastolená právna otázka „Odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie sa odklonili vo svojich rozhodnutiach od konštantnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke aplikácie zásady „ne ultra petitem“, pretože v predmetnej veci rozhodli nad rámec žalobného návrhu vymedzenému v žalobe“ uvedené kritérium nespĺňa a jej formulácia opomína základné závery rozhodujúce pre právne úvahy odvolacieho (aj prvoinštančného) súdu, ktorými sú obsah žaloby, skutkové tvrdenia a v tej súvislosti aj právne posúdenie (ne)dôvodnosti žaloby, t. j. či je listina o vydedení, resp. samotné dôvody vydedenia (ne)platné a či je (ne)platný závet poručiťky - čiže to, čo je predmet konania. Pre záver o tom, že ide o právnú otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca. To, či súd správne postupoval, keď formulačne upravil petít návrhu vo výrokovej časti rozhodnutia, aby bol materiálne vykonateľný, nie je právnym posúdením, ale procesný postup súdu podľa § 124 CSP, t. j. povinnosť súdu pri rozhodovaní identifikovať žalobný petít a nárok ním uplatnený podľa obsahu podanej žaloby (§ 124 CSP). Je to zaužívaná prax najvyššieho súdu (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25. novembra 2020, sp. zn. 7Cdo/268/2019). To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie a ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Sama polemika dovolateľov s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP.

21. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil právne riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a zároveň sa týmto rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

22. Dovolatelia v dovolaní nepoložili právnú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci a ktorú mal odvolací súd vyriešiť nesprávne. Tvrdili, že pri riešení ich nastolenej otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolatelia síce uviedli v dovolaní, v čom podľa ich názoru spočíva nesprávne právne posúdenie súdov nižšieho stupňa, avšak dovolací súd zastáva názor, že nejde o právnú otázku. Dovolací súd preto uzatvára, že predložená argumentácia nepredstavuje vymedzenie podstatnej právnej otázky tak ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. a) spojení s § 432 ods. 2 CSP. Uplatnený dovolací dôvod tak nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP. Dovolací súd zároveň podotýka, že sa k správnosti postupu nižších súdov ohľadom formulácie výrokov do rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa obsahu podanej žaloby podľa § 124 CSP vyjadril v časti o uplatnenom dovolacom dôvode podľa § 420 písm. f) CSP.

23. Dovolací súd uzatvára, že dovolanie v časti namietajúcej vadu zmätočnosti konania podľa § 420

písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúce nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je prípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie zamietol (§ 448 CSP).

24. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní bola plne úspešná žalobkyňa, ktorej vznikli trovy dovolacieho konania. Dovolací súd jej preto voči žalovaným 1/ a 2/ priznal ich náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.